

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1270/06
21.12.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Весне Поповић, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић и Јованке Кажих, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог „БАНКА“ АД - Филијала __, чији је пуномоћник адвокат БА, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Јагодини Гж. број 1225/05 од 31.10.2005. године у седници одржаној 21.12.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Окружног суда у Јагодини Гж. број 1225/05 од 31.10.2005. године и пресуда Општинског суда у Параћину П. број 519/04 од 03.12.2004. године у ставу 2. изреке, тако што се одбија као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ главног дуга, а за период од 28.05.1997. године до 12.05.2003. године.

У преосталом делу ревизија туженог ОДБИЈА СЕ као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Параћину П. број 519/04 од 03.12.2004. године, исправљене решењем истог суда од 30.05.2005. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено је да је потраживање туженог према ППП „ВВ“, по уговору о кредиту број 82/95 од 03.05.1995. године намирено уговором број 2/92 од 07.06.1999. године којим је извршен отпис казнене и затезне камате, накнаде и других трошкова и уговором број 2/99 од 07.06.1999. године којим се отписује главно потраживање и претвара у јавни дуг федерације, закључен између туженог и ППП „ВВ“ и извршењем по предмету И. Број I -176/96 пред Општинским судом у Крагујевцу. Другим ставом изреке тужени је обавезан да тужиоцу исплати 450.890,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.05.1997. године па до исплате, све у року од 15 дана. Последњим ставом изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове поступка од 50.382,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Јагодини Гж. број 1225/05 од 31.10.2005. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП-а, Врховни суд је нашао да је ревизија делимично основана.

У поступку нема битне повреде на које овај суд пази по службеној дужности, а ни повреда поступка на које се указује у ревизији, јер побијана пресуда садржи разлоге о свим одлучним чињеницама.

У поступку пред првостепеним судом је утврђено да је тужилац приликом закључења уговора о кредитирању између туженог и ППП „ВВ“ из Јагодине, број 82/95 од 03.05.1995. године на износ од 500.000,00 динара, као гаранцију да ће ово предузеће вратити кредит са свим каматама и трошковима кредита, у корист туженог укњижио заложно право на својим непокретностима к.п. број аа ГГ, на којима се налазио млин са комплетном млинском опремом. Између туженог и поменутог предузећа закључен је уговор број 2/99, дана 07.06.1999. године, којим је уговорено да се врши отпис потраживања која се претварају у јавни дуг федерације у корист корисника кредита ППП „ВВ“ у укупном износу од 1.056.360,24 динара, а на основу одлуке генералног директора туженог од 31.05.1999. године, која је донета у складу са одредбом члана 9. Закона о претварању кредита одобрених од банака, носиоцима примарне пољопривредне производње и туристичке привреде у јавни дуг федерације. У поступку извршења пред Општинским судом у Крагујевцу под бројем И. I - 176/96, продајом непокретности хипотекарног дужника, овде тужиоца, а по предлогу овде туженог као повериоца, донето је решење 12.05.2003. године којим се из износа од 450.890,00 динара оствареног продајом непокретности овде тужиоца, намирује поверилац, и то за део главног потраживања од 431.780,00 динара и трошкове извршног поступка од 19.110,00 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су основано закључили да је тужени намирио своје потраживање из имовине тужиоца, као хипотекарног дужника, иако је кредит који је основ дуга са споредним потраживањима у виду казнене и затезне камате, накнаде и других трошкова

претворен у јавни дуг федерације, закључујући да је самим тим отпао правни основ за обавезе хипотекарног дужника, а овде тужиоца према туженом, из којих разлога је усвојен тужбени захтев тужиоца као у изреци првостепене пресуде.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Закон о претварању кредита одобрених од банака носиоцима примарне пољопривредне производње и туристичке привреде у јавни дуг федерације („Службени лист СРЈ“, број 12/98), ступио је на снагу 14.03.1998.године. Чланом 1. овог закона прописано је да се Законом уређују услови за претварање свих кредита одобрених из потенцијала банака носиоцима примарне пољопривредне производње, рибарства и туристичке привреде у јавни дуг федерације, а чланом 3. истог закона одређено је да основица за претварање кредита у јавни дуг јесте књиговодствено стање дуга код корисника кредита, односно потраживања банка, на дан 31.12.1997. године. Према члану 9. истог закона банке су дужне да донесу одлуке о отпису потраживања од корисника кредита у износима који одговарају књиговодственом стању из члана 3. у року од 15 дана од пријема обвезнице од стране федерације. У складу са одредбама овог закона тужени је 31.05.1999.године донео Одлуку о отпису потраживања од корисника кредита у складу са Законом, после чега је, а по захтеву корисника кредита ППП „ВВ“ са туженом банком закључен и уговор број 2/99 дана 07.06.1999. године, којим се врши отпис потраживања по узетим кредитима из 1995. године и уговор под истим бројем и датумом којим је извршен отпис казнене и затезне камате, накнаде и других трошкова корисника кредита, све обрачунато према књиговодственом стању потраживања из потенцијала туженог на дан 31.12.1997. године. Тужени је и поред ових чињеница и сазнања да је у међувремену ступио на снагу наведени Закон и да су са корисником кредита закључени уговори о отпису потраживања са затезним каматама и другим трошковима, од хипотекарног дужника, овде тужиоца, у извршном поступку наплатио део потраживања из поменутих уговора о кредиту. Доношењем, односно ступањем на снагу овог Закона и закључењем поменутих уговора са књиговодственим стањем од 31.12.1997. године, отпао је основ за наплату дела отписаног потраживања у извршном поступку. Чињеница да је наплата извршена у поступку извршења, на основу одлуке суда, не ослобађа туженог обавезе да у смислу члана 210. ЗОО, изврши повраћај тако наплаћеног износа. Наводима ревизије да кориснику кредита нису у целини отписане казнене и затезне камате, трошкови и накнаде, по уговорима о кредиту, оспорава се утврђено чињенично стање, из којих разлога се ревизија не може изјавити.

Међутим, делимично су основани наводи ревизије којима се побија одлука у делу који се односи на досуђену камату. Према члану 214. ЗОО, кад се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити плодови и платити затезна камата, и то, ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева. У ситуацији када су поменутих Законом угашене све обавезе корисника кредита, претварањем у јавни дуг федерације и када је то учињено и уговором који је тужени закључио са корисником кредита, околност да и поред тога, принудним путем врши наплату дела угашеног потраживања, туженог чини несавесним. Из тих разлога, сагласно наведеној законској одредби, тужени има платити затезну камату од дана стицања, односно од 12.05.2003. године, како је и одлучено у изреци ове пресуде. У преосталом делу тужбени захтев тужиоца за исплату камате није основан, па је у том делу побијана пресуда преиначена као у изреци.

На основу члана 405. и члана 407. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР